Kemény István

Mesterséges intelligencia

Noé egy éjjel arra ébred,
hogy ő is állat. És hogy
valaki még van a bárkán.

Koromsötét van, hallgatózik,
de csak a negyvennapos eső
dübörög a deszkán.

A család, a szolgák alusznak.
Egy hülye, rossz álom miatt
szégyellne felkelteni bárkit.

Egyedül indul ellenőrző útra,
gumiköpeny, fejlámpa,
revolver is, bár arra semmi szükség:
megpaskol majd egy lópofát,
egy bogarat majd a talpára állít,
és aztán szépen visszafekszik.

A vizes fedélzeten kezdi.
Jó volna kicsit beszélgetni,
de kormányos, ügyeletes tiszt nincsenek,
mert irány sincs, mert nem fújnak szelek,
csak egy liftszekrény a bárka.

Uram, csak te vagy itt, ugye?
kérdi fennszóval, de meglepné, ha
kapna választ: az álma az ő ügye.

Persze, persze.

Lent a hodályban jó büdös van,
de félelemszag nem több mint máskor,
csak az állatcsönd nagyobb talán.

Fordul a feje jobbra-balra,
felvilágít a mennyezetre,
az összes sarokba, de méltósággal,
lassan: ne látsszon, hogy szimatol közben,
a két csimpánz mintha
így is összevigyorogna,
gyorsan dönt: ezt inkább nem veszi észre.

Jó éjszakát, hölgyeim és uraim.

Sokáig forgolódik az ágyban,
bosszankodik, mert az ül a fejében,
hogy ha most elalszik, *valami felébred*.

többet kéne tudni vagy kevesebbet

holnap is nap lesz
jut eszébe
csak egy liftszekrény
jut eszébe
csak két irány
föl és le

az egyik a sárba nemsokára
a másik az égbe egyszer
sokára

föl és le
nem lesz vége
jut eszébe

a kettő hatványait kezdi sorolni
azt sokáig, nagyon sokáig tudja
később az egyéit

azokat
tudja végig

Megjelent: És, 2024. Karácsony